

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!



ציודה לדרך | פרשת לך לך

גיליון מס' 157 - התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין פים ובין פיבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך הפרשה

כאשר האב הולך בדרך מסימת, אזי בניו אחריו יוכלו להמשיך ללכת בה בנקל. אמנם אין כל ערבות שהם יחליטו להמשיך בדרך של האב, אבל אם יחליטו ללכת בדרך הוא הם יעשו זאת בנקל. כשהבן רואה את אביו לומד במשה עשרים ושתיים שעות ביממה, גם הוא יוכל ללמד במשה עשרים ושתיים שעות ביממה, כי הוא ראה דגמא בבית אבא. לעמת זאת, כאשר אדם מאמץ לעצמו מנהג חדש, שלא הרגל לו בבית אביו, הוא יתקשה להסתגל אליו.

על פי זאת נבין, שלאחר שאברהם אבינו עמד בעשרה נסיונות, הוא הנחיל את כל שר העמידות ההזו לבניו אחריו. לארץ כל הדורות, יהודים תמימים היו מוכנים למסור את נפשותיהם ולהכניס לכבשן

פח האמונה - ירשה מאברהם אבינו
ויאמר ה' אל אברהם לך לה מארצה וממולדתה ומבית אביה אל הארץ אשר אראה (יב א)
המשנה באבות (ה, ב) מזכירה את אברהם בלא כל תאר ואומרת: "עשרה דורות מנח ועד אברהם". אף המשנה הבאה כבר מכנה את אברהם בתאר 'אבינו' ואומרת: "עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו עליו השלום ועמד בכלם". והשאלה העולה היא מה קרה בין המשניות, שזכה לפתע את אברהם בתאר 'אבינו'. מתרץ רבי חיים מוולוז'ין וצ"ל, כי מהרגע בו נתנסה אברהם אבינו בעשרה נסיונות, הוא הפך להיות אביהם של ישראל, שנאמר: "מתהלה בתמו צדיק אשרי בניו אחריו" (משלי כ, ז).



האש כְּדִי לֹא לְהִשְׁתַּמֵּד, כְּשֶׁהֵם שׁוֹאֲבִים אֶת הַכֹּחַ וְתַעֲצוּמוֹת הַנֶּפֶשׁ מֵאַבְרָהָם אֲבִינוּ. לְאַרְבֵּי כָּל הַדּוֹרוֹת, עֲזָבוּ יְהוּדִים תְּמִימִים אֶת אֲרָצוֹת הַנֶּכֶר הַמִּפְתָּחוֹת, וְעָלוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל הַשׁוֹמֵמָה, כְּשֶׁהֵם דּוֹלִים אֶת הַכֹּחַ לְעִמּוּד בְּנִסְיוֹן מֵאַבְרָהָם אֲבִינוּ שֶׁעֲזָב אֶת אֶרֶץ מוֹלְדָתוֹ בְּמִצְוֹת ה'.

נִמְצָא שְׂאֵבְרָהֶם נִקְרָא 'אֲבִינוּ' מִהֲרַגַע בּוֹ עִמְד בְּעִשְׂרֵת הַנְּסִיווֹנוֹת, וְהָעֵבִיר לָנוּ אֶת הַכֹּחַ לְהִתְמוֹדֵד וּלְנַצֵּחַ.

הַסְפָּנָה הָאֲמִתִּית - הַתְקַרְרוֹת רוּחָנִית!

נִמְצָאִים אָנוּ בְּתַקוּפַת שָׁל סְפָנָה, הָעוֹלָם אֵינוֹ נוֹהֵג כְּמִנְהַגוֹ, עֲלִינוּ לְהִזָּהֵר עִתָּה שְׂבַעֲתִים מִכָּל קִרְבָּה לְגוֹרֵם שֵׁשׁ לוֹ הַשְּׂפָעָה שְׁלִילִית, אִם זֶה קִרְבָּה לְאָדָם שְׂרָמְתוֹ הַרוּחָנִית יְרוּדָה אוֹ חֲשִׁיפָה לְכָלִי תִקְשְׁרֵת הַרְסָנִים.

בְּהַמְשָׁה נִרְאָה סִפּוּר מַפְעִים מֵהוּ סֵלֶם הַסְפָּנָה הָאֲמִתִּית, וּמִמָּה בְּעִקְרָא צְרִיחָה לְהִתְגַּוְּנָה - וּמִי שֶׁמִּתְגַּוְּנָה מִפְּנֵי סְפָנָה רוּחָנִית הַקֹּב"ה מְסוּכָה עֲלָיו מִפְּנֵי הַפְּגָעִים הַגְּשָׁמִיִּים.

הַפְּרִד נָא מֵעֲלֵי אִם הַשְּׂמָאֵל וְאִמְנָה וְאִם הַיְמִין וְאִשְׂמָאֵלָה (יג, ט)

בְּמִרְכּוּז הָעִיר קוֹבְנָה שְׂבַלִּיטָא הַתְּגוּרָר יְהוּדִי שֶׁהִמִּיר אֶת דָּתוֹ וְהָיָה נִשְׁוִי לְגוֹיָה. כְּשֶׁפָּרְצָה מְלַחְמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, הַגְּרָמָנִים לֹא יָדְעוּ שֶׁהוּא יְהוּדִי, מִכֵּיּוֹן שֶׁכָּבַר חֲלָפוֹ שָׁנִים רַבּוֹת מֵאֲזוֹ שֶׁהִמִּיר אֶת דָּתוֹ, וְכָּה הוּא הַמְשִׁיחַ לְחִיּוֹת בְּחַפְּשִׁיוֹת.

יוֹם אֶחָד נִגְלָה אֵלָיו אֲבִיו בְּחִלּוֹם וְאָמַר לוֹ: "בְּגִטּוֹ יִשְׁנֹו יְהוּדִי צְדִיק שְׁקוֹרָאִים לוֹ רַבִּי מְרִדְכִי פּוֹגְרַמְנְסְקִי. לֹה תְצִיל אוֹתוֹ!"

בְּתַחֲלַת דְּרָכּוֹ הָיָה רַבִּי מְרִדְכִי פּוֹגְרַמְנְסְקִי סְטוּדֵנְט, וְרַבִּי אֵלִיָּהוּ לּוֹפְיָאן וְצ"ל הַכְּנִיסוֹ לִישִׁיבַת טְעֵלוֹ, שֶׁם עָלָה וְהִתְעַלָּה עַד שֶׁהִפָּךְ לְקָדוֹשׁ עֲלִיוֹן וְלַעֲלוֹי שְׂאִין כְּמוֹהוּ, וְכָבַר בְּהִיּוֹתוֹ בַּחוּר מְנָה לְר"מ בִּישִׁיבָה.

הַמוֹמֵר לֹא הִתְיַחַס לְחִלּוֹם, אֲךָ אֲבִיו נִגְלָה אֵלָיו שׁוֹב וְאָמַר לוֹ: "גַּם כֹּה אֵתָּה מִסִּב לִי עֲגַמַת נֶפֶשׁ נוֹרָאָה בְּכָה שֶׁהִמְרַתְּ אֶת דָּתְךָ. לְפָחוֹת תַּעֲשֶׂה אֶת בְּקִשְׁתִּי וְתַצִּיל אוֹתוֹ! קַח אוֹתוֹ אֵלֶיךָ הַבֵּיתְךָ!"

הַקִּשָּׁה הַבּוֹ: "אֵיךָ אֶפְנֵס לְגִטּוֹ? הֲרִי אִם אֶכְנֵס לְשָׁם,

לֹא יִתְנוּ לִי לְצִאתָ!" אָמַר לוֹ אֲבִיו: "לֹה לֵיֵד הַגְּדָר שֶׁל הַגִּטּוֹ בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי, וְהוּא יִהְיֶה הַיְהוּדִי הָרֵאשׁוֹן שֶׁתִּרְאֶה".

"אָבֵל אֵיךָ אוֹצִיא אוֹתוֹ מִשָּׁם, הֲרִי חִזְלִים נֶאֱצִים מִפְּטָרְלִים שֶׁם לֹלֵא הֲרָף?!"

"בְּאוֹתוֹ מְקוֹם יִשְׁנָה פִּרְצָה. תּוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַפְּרָצָה הַזֹּאת, וְתוֹכִיל אוֹתוֹ דְּרָךְ הַרְחוּבוֹת הָאֵלָה וְהָאֵלָה, וְתִבִּיא אוֹתוֹ אֵלַיְךָ הַבֵּיתְךָ".

הוּא הִלָּךְ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁעָלָיו דְּבַר אֲבִיו, וְרָאָה יְהוּדִי:

"אֵיךָ קוֹרָאִים לָהּ?"

"מְרִדְכִי פּוֹגְרַמְנְסְקִי".

"בּוֹא אִתִּי!"

לְאַחַר שֶׁהִרְאָה לוֹ אֶת הַפְּרָצָה יָצָא מִמְּנָה רַבִּי מְרִדְכִי, וְהַמוֹמֵר הִבִּיא אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ.

כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ רַבִּי מְרִדְכִי אֶל הַבֵּית, שָׁאַל אֶת הַמוֹמֵר: "הֵאֵם אֵתָּה גֵר בְּאֲזוֹר שְׂאִין בּוֹ יְהוּדִים?"

"אֵל תְּדַאֵג", אָמַר הַמוֹמֵר. "אֲנִי מוֹמֵר וְנִשְׁוִי לְגוֹיָה. הַנֶּאֱצִים כָּלֵל לֹא מַעֲלִים בְּדַעְתָּם שְׂאֵנִי יְהוּדִי".

רַבִּי מְרִדְכִי קִפֵּץ כְּנִשְׁוִה נְחֹשׁ. "שְׂאֵנִי אֶהְיֶה בְּבֵית שֶׁל יְהוּדִי שְׁנִשְׁוִי לְגוֹיָה? הֲיִהָ לֹא תִהְיֶה!"

הַמוֹמֵר כְּמַעַט וְיָצָא מִדַּעְתּוֹ. "כְּבוֹד הַרַב, זֶה פְּקוּחַ נֶפֶשׁ! אִם אָמַר לְאִשְׁתִּי לְלַכֵּת, הִיא תִלָּךְ הִיִּשֵׁר אֶל הַגִּסְטָפוֹ וְתִלְשִׁין שְׂאֵנִי יְהוּדִי וְאֲזוֹ יִהְרַגוּ אוֹתִי וְאוֹתָךְ. בִּינְתִים תִּשְׂאָר כְּאֵן, וּבְהַמְשָׁה נִחַפֵּשׁ דְּרָךְ לְבָרַח".

"אֲנִי מְסַכֵּים לְהִמְתִּין רַק עַד מָחָר", אָמַר רַבִּי מְרִדְכִי. לְמַחְרָת פָּנָה אֵלָיו רַבִּי מְרִדְכִי וְאָמַר: "תְּגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתְּךָ וְאֲנִי מְבַטֵּיחַ שְׂלֵא יִקְרָה לָךְ מְאוּמָה!"

הַמוֹמֵר עָשָׂה כְּדַבְּרֵיו, וְלִהְפָּתַעְתּוֹ אִשְׁתּוֹ שָׂבָה לְבֵית הַוְרִיחָה וְלֹא הִלְשִׁינָה עֲלָיו. הֵם נִצְלוּ מִיַּד הַגְּרָמָנִים, וּבְהַמְשָׁה רַבִּי מְרִדְכִי אָף הִשִּׁיב אֶת הַמוֹמֵר בְּתִשְׁוֹבָה שְׂלָמָה.

לְרַבִּי מְרִדְכִי הָיָה בְּרוּר וּפְשׁוּט: גַּם אִם שׁוֹרֵר מְצַב שֶׁל פְּקוּחַ נֶפֶשׁ, לֹא יִתְכַּן לְהִיּוֹת בְּמִקּוֹם שָׂבוֹ יֵשׁ דְּבַר רַע!

הַעֲבוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה שִׁיְהוּדִי צְרִיחָה לְעִשְׂוֹת עִם עֲצָמוֹ הִיא "לָהּ לָהּ" - סוּר מִן הָרַע וְתִתְנַחֵם מִמְּנוֹ.

(רַבִּי גּוֹאֵל אֶלְקָרִיף שְׁלִיט"א – שֶׁשׁ בְּאִמְרַתְךָ בְּרֵאשִׁית)

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵנוּ



סְגֵלֶת אֵין עוֹד מְלַבְדוּ!

יָם הַצָּרוֹת הָאוֹפֵף אוֹתֵנוּ מִפֶּלַעַבֵר מִבֵּיא אֶת כָּלָם לַחֲפֵשׁ דֶּרֶךְ מְלוֹט. אֲנָשִׁים תָּרִים אַחַר סְגֵלוֹת, וּמְחַפְּשִׁים בְּכָל דֶּרֶךְ מִשְׁהוּ שְׂיִבְטִיחַ אֶת הַצֵּלָתָם. בְּלֶהֱט הַחֲפוּשִׁים עֲלוּלִים לְהִגִיעַ לְכָל מִינֵי מַחֲזוֹת רְחוּקִים, שְׂאֵינָם רְאוּיִים לִיהוּדֵי מְאֲמִין, וְכֵה לֹא רַק שְׁנוֹחֲלִים אֲכֻזָּה בְּשֵׁל הַתְקִוָה הַגְדוּלָה שֶׁתְּלוּ בָהֶם, אֲשֶׁר כְּמוֹבֵן נְכוּזָה, אֲלֵא גַם מִסְתַּכְנִים בְּחֵטָא. כְּאֵן הַמְקוּם לְהוֹפִיר אֶת הַעֲצָה וְהַסְגָּלָה הַיְדוּעָה שֶׁמִּבֵּיא רַבֵּי חַיִּים מוֹלוּז'יִן זצ"ל בְּסִפְרוֹ "נֶפֶשׁ הַחַיִּים" (שֶׁעַר ג פָּרָק יב), הַמְשַׁתֶּתת עַל עֲקָרֵי אֲמוּנָתֵנוּ, וְאֲשֶׁר הוֹכִיחָה אֶת עֲצָמָה כְּפוֹעֵלֶת יִשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת: "וּבִאֲמַת הוּא עֲנִין גְּדוֹל וְסִגְלָה נִפְלְאָה לְהַסִּיר וּלְבַטֵּל מַעֲלִיו כָּל דִּינֵין וְרִצּוֹנוֹת אַחֲרִים, שְׁלֵא יוֹכְלוּ לְשַׁלֵּט בּוֹ, וְלֹא יַעֲשׂוּ שׁוּם רֶשֶׁם כָּלָל, כְּשֶׁהָאֲדָם קוֹבֵעַ בְּלִבּוֹ לֵאמֹר: הֲלֵא ה' הוּא הָאֱלֹקִים הָאֲמִתִּי, וְאֵין עוֹד מְלַבְדוּ יִתְבָּרֵךְ שׁוּם כַּח בְּעוֹלָם וְכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָל, וְהַכֵּל מְלֵא רַק אַחֲדוֹתוֹ הַפְּשׁוּט יִתְבָּרֵךְ. וּמְבַטֵּל בְּטוֹל גְּמוּר, וְאֵינוּ מִשְׁגִּיחַ כָּלָל עַל שׁוּם כַּח וְרִצּוֹן בְּעוֹלָם. וּמִשְׁעַבֵּד

וּמְדַבֵּק טֵהַר מִחֲשַׁבְתּוֹ רַק לְאֲדוֹן יְחִיד בְּרוּךְ הוּא. כֵּן יִסְפִּיק הוּא יִתְבָּרֵךְ בְּיָדוֹ, שְׁמִמִּילָא יִתְבַטֵּל מַעֲלִיו כָּל הַכַּחוֹת וְהַרְצוֹנוֹת שְׁבַעֲעוֹלָם, שְׁלֵא יוֹכְלוּ לַפְעֵל לוֹ שׁוּם דְּבַר כָּלָל".

בְּסִפְרֵי 'יִשׁוּעָה וְנִחְמָה' מוּבָא מַעֲשֵׂה, שְׁסִפֵּר רַבֵּי רַפְּאֵל שְׁפִירָא עַל ה"בֵּית הַלְלוּי" זצ"ל:

יוֹם אֶחָד הִגִיעַ אֶל ה"בֵּית הַלְלוּי" סוֹחַר יְהוּדִי, כְּשֶׁהוּא אַחוּז פְּחָד וְאִימָה. הַסוֹחַר סִפֵּר, שְׁכַחוֹת מִשְׁטָרָה גְּדוּלִים עוֹרְכִים בְּעִיר חֲפוּשִׁים קִדְחַתְנִיִּים אַחַר סוֹחְרָה מְבַרַחַת. קְבוּצוֹת שׁוֹטְרִים עוֹבְרוֹת מַחְנוֹת לַחֲנוּת, וּבּוֹדְקוֹת אֶת הַסוֹחְרָה הַמְצוּיָה עַל הַמְדַפִּים וּבְמַחְסָנִים. אִישׁ אֲשֶׁר בְּחֲנוֹתוֹ תִּמְצָא סוֹחְרָה מְבַרַחַת, יִשְׁלַח לְשָׁנִים אַרְכוֹת שֶׁל עֲבוּדַת פֶּרֶךְ בְּסִיבֵיר. "חֲנוּתֵי מְלֵאָה סוֹחְרָה מְבַרַחַת", לֵאֵט הָאִישׁ בְּחֶרְדָּה, "וּמָה אוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כַּעֲתָ?"

כְּשֶׁשָּׁמַע ה"בֵּית הַלְלוּי" אֶת הַדְּבָרִים, הוֹצִיא מֵאֲרוֹן הַסִּפְרִים אֶת סִפְרֵי "נֶפֶשׁ הַחַיִּים", וְהַחֵל לְלַמֵּד עִם הָאִישׁ אֶת עֲנֵין הַסְגָּלָה הַנִּפְלְאָה. לְאַחַר זְמַן מָה הוֹפִיעָה בְּבֵית הָרַב אֲשֶׁתוֹ שֶׁל בַּעַל הַחֲנוּת, נִרְגָּשֶׁת



מלהגות בסגולה הנפלאה. פעם אחת הסיח את דעתו לרגע, ומיד הופיע נאצי שנטפל אליהם, אה הרב מהר לשוב ולהגות בדברי ה"נפש החיים", וחייהם נצלו.

*

בספר "עלינו לשבח" מובא, שבימי הפוגנות לקראת מלחמת ששת הימים פשהמציב היה מתוח במיוחד, ותחושה קשה של מלחמה קרובה ובלתי פשוטה רחפה בחלל העולם, עלו כמה בחורים בישיבת פוניב' אל מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין וצ"ל, ובקשה בפיהם: "יורנו רבנו מה עלינו לעשות בעת הזאת".

המשגיח לא דבר הרבה. הוא רק ציטט את דבריו של בעל "נפש החיים", ולאחר מכן אמר: "הרי לנו סגולה נפלאה השאובה מבית מדרשו של גאון הגאונים, שבכחה להצילנו מכל הצרות והמצוקות". הוא הוסיף כי אותו עקרון מובא גם בדבריהם של גאונים אחרים, כמו ה"שומר אמונים" בדרוש הבטחון, ויש לכה ראיות והוכחות גם מדברי הגמרא בכמה מקומות.

יש מקרים שבהם פטור אדם מחובת השתדלות. אין לו שום דבר לעשות כדי לשנות את פני הדברים. מה יעשה מי שנמצא במטוס מעל אוקינוס, בין שמים לארץ, ולפתע מתנדנד המטוס מצד לצד והקברניט מודיע בקול רועד להתכונן לגרוע מכל? הרי פשוט שאין בידי אדם אפשרות לסייע לטיס במאומה!

ונסערת, ובפיה בשורה: "נצלנו! השוטרים סימו כעת את בדיקת החניות באזורנו, ועל החנות שלנו דלגו!". לאחר ששבו עשתונותיה, ספרה להם על אפן השתלשלות הענינים המפלאה: "בשעת הצהרים סימו השוטרים לבדק את החנות הסמוכה לחנות שלנו, ואז החליטו לעשות הפסקה כדי לאכל ולאסוף כחות. לפני שעזבו, הם סמנו סימן על החנות שלנו, כדי שידעו היכן להמשיך לאחר ההפסקה. כאשר שבו, ובקשו להמשיך בחפזים, התעורר וכוח בין השוטרים - האם הסימן מצין את המקום שבו סימו את מלאכתם לפני ההפסקה, או שזהו סמון של החנות אשר ממנה עליהם להתחיל את המלאכה אחר הצהרים. הוכוח הכרע, לבסוף, כדעת האומרים שחנותנו כבר נבדקה. באפן זה שלח לנו הקב"ה את ישועתו, ונצלנו!".

כאמור, כל ההתרחשות הזו ארעה בשעה שבעל החנות ישב והגה בסגולה הנפלאה, ודבק במחשבת "אין עוד מלבדו".

עוד ספר רבי רפאל שפירא, שכאשר התייצב הרב מבריסק וצ"ל לפני ועדת החיול, היה חשש שיחייבוהו בשירות צבאי. צוהו אביו, רבי חיים מבריסק, שיהגה בסגולה הנפלאה שב"נפש החיים".

הרב מבריסק עצמו ספר, שבעת בריחתו מורשה לויגנה, בסערת מלחמת העולם השנייה, כאשר היו הדרכים מלאות רוצחים נאצים, הוא לא פסק



מכוננית תפנית, שפגעה קשות בכל בני המשפחה שיצאו לטייל ולהנפש קמצא מאימת ההפצצות בגילה!
כשיעשה פל אחד את המטל עליו, וישתדל לחזק את עצמו ב"אין עוד מלבדו" כפי כחותיו ואפשריותיו, יעשה הקב"ה את שלו ויבטל מעליו את כל "הפחות והרצונות שבועולם שלא יוכלו לפעל לו שום דבר פלל" פהבטחתו של הגר"ח זצ"ל.

(הנני בידך)

זוהי העת להתחזק באמונה ש"אין עוד מלבדו"! זהו הזמן להסתמך אה ורק על מי שאמר והיה העולם. גם מצבנו הבטחוני בארץ ישראל שיה לאותה קטגוריה. אין בכח השתדליות אדם לשנות את המצב בשטח.

כשהפצצה שכונת גילה בירושלים, מהרו משפחות רבות לנטש את המקום ולעבר לאזור מבטחים. אחת המשפחות באה להתגורר אצל הסבתא, ליד שוק מחנה יהודה. לא חלפו שעות רבות ובשוק התפוצצה

בדרך האמונה

קרט, עוד גרגר ועוד אחד - עד שהכפות משתוות לגמרי.

והנה, אמנם הכפות משתוות לבסוף לאחר נתינת הגרגר האחרון בלבד, אולם הכל יודעים כי לא הוא הכריע את הכף, ואלמלא כל החפנים שהצטברו בשקית קדם לכו, לא היה בכחו לעשות מאומה ולא היה נחשב.

פיוצא ככה לגבי הגאלה - אמנם אנו רק גרגר חרדל לעצמת אבותינו, אה דוקא משום שכל תפלות הדורות עלו לרצון, אין חסר עתה אלא קרטוב ודבר מועט, שאותו יכולים אנו להשלים בתפלותינו ובבקשותינו עד להכרעת כף המאזנים לטובה.

כה ארע אה למשה רבנו - תקט"ו תפלות התפלל על מנת להכניס לארץ ישראל, ובאחרונה אמר לו הקב"ה: "רב לה אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" (דברים ג, כו), ומכאן למדו חז"ל, שאם היה מוסיף תפלה אחת, היה נענה.

וקשה, היתכן שמה שלא הועילו תקט"ו התפלות, תעשה התפלה התקט"ז? אלא, שיש לומר, שכל התפלות פעלו ולכלן היה משקל, ודוקא משום כה

תפלותינו ישלימו את החסר להבאת הגאלה דורות על גבי דורות יחלו אנשים לביאת המשיח - ובכל אפן, לא בא עדין. קשיה חזקה בענין זה שאל **רבי יצחק אלפיה זצ"ל**, כפי שמוכא בספר "מתוך האור" בשם "אור חדש וצמח צדיק", וכך אמר:

פיצד יתכן שאבותינו, ראשונים כמלאכים, אשר התאבלו כל ימיהם על החרבן, ערכו תקון חצות בכל לילה בשק ואפר, התפללו על הגאלה בדמעות שליש וכוננו לקרבה בכונותיהם וביחודיהם, בתורתם ובמצוותיהם - לא נענו. ועדין אנו, דור העקבים, החשובים לעמתם כגרגר חרדל מול גלגל חמה, מקוים לזכות לאור הגאלה? האם יעלה על הדעת, שמה שהם לא זכו לו, אנו נזכה לו?! שבית המקדש יחדש דוקא בימינו?!

ותרץ - במשל:

כאשר בא אדם לחנות ומבקש מדה של קמח או של מלח, מניחים שקית ריקה בכף המאזנים האחת, ואת המשקלת המתאימה על הכף השנייה. לתוך השקית נותנים חפן אחר חפן במדה גדושה, עד שהכף מתחילה להשתנות, לאחר מכן מוסיפים קמצוץ, עוד

הִזָּה פֶּחַ הַהִכָּרְעָה בְּיַד הַתְּפִלָּה הָאֲחֵרוֹנָה.
בְּעֵינֵינוּ זֶה אָמְרוּ חֲזו"ל (בְּרִכּוֹת ל"ב ע"ב): "אִם רָאָה אָדָם
שֶׁהַתְּפִלָּל וְלֹא נִעְנָה, יִחְזַר וְיִתְפַּלֵּל", וּמִסֵּרֶת בְּיַדֵּינוּ,
שֶׁבְּתַעֲנִית גְּשָׁמִים יָרַד רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לִפְנֵי הַתְּבָה,
וְהַתְּפִלָּל וְלֹא נִעְנָה, יָרַד רַבִּי עֲקִיבָא תַלְמִידוֹ, הַתְּפִלָּל
וְיָרַדוּ גְשָׁמִים. וְלֹא מִשּׁוֹם שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא גְדוֹל מְרַבּוֹ,
אֶלָּא מִשּׁוֹם שֶׁתְּפִלוֹתָיו שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר סָלְלוּ אֶת

הַדָּרָה לְתַפְלוֹתָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁנִּעְנְוּ.
וְהִנֵּה, עִם כָּל זֹאת, שָׂאֲנוּ רַק נוֹסִיף אֶת הַגִּרְגֵר
הָאֲחֵרוֹן, מִכָּל מְקוֹם אָמְרוּ חֲכָמִים (דְּבָרִים רַבָּה
ח, ד) שֶׁאִין הַמִּצְוָה נִקְרָאת אֶלָּא עַל שֵׁם גּוֹמְרָה,
וּמִשּׁוֹם כֵּן הִגְאָלָה תְּקַנָּא עַל שְׁמֵנוּ!
(אוּחִילָה לֵק-ל)



מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ